

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגע נוספות**

369

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים"

החולשה והגבורה

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

אותנו על תינוק, אם הוא נקרא אדם? בודאי נשיב, בשלילה, אף שבודאי הוא אדם בכל מבנהו ואבריו. ואולם סו"ס, הנה תינוק, אינו אדם; יש לו תשוקות אחרות, מאויים אחרים וכשהוא מתבגר יותר ומתוסף לו שכל וגבורה ונהיה יותר שלם, אז הוא מחליף צורתו. וכאשר הוא מתבגר יותר הוא משתנה עוד יותר ומתוספת לו עוד מעט שלמות. ואולם כל עוד שתחסר לו בשלמות, עדין הוא בסוד החולשה. וחולשה היינו; שאין כאן מציאות. עד שילד, אי אפשר לקרוא לו אדם.

דברינו אלו מבוארים ביתר אריכות ב'דעת תבונות' (עח); **כי באמת, השם אל לבו, הענין אשר נתן אלקים לענות בו, יתמה מאד על החפץ; לראותו בני האדם רצוא ושוב, יום ולילה לא ישבותו, איש לדרכו, נלאים ועייפים. ולמה הם עמלים על אכילה ושתייה, על הבל הבלים שאינו כלום, על עולם של תוהו שבין לילה היה, היום כאן ומחר בקבר? אבל מי שיטיב לראות יראה ויבין, כי לא על דבר זה נברא האדם. אלא היה ראוי שלא יהיה עסקו אלא בהשגת כבוד קונו, כי לכן נוצר וניתן בו דעת**
המשך בעמ' 2 <<<

(ילקו"ש 'בראשית' ג). ואמר שתי רשויות יש. ומזה אנו רואים עד כמה שכהה ודלה היא המלה חולשה, לענין החולשה האמיתית שבסוד ההעדר והחסרון, אלא היא אבדון ממש, כלה ונפסד כל המצב לגמרי!

על מרע"ה נאמר (ספרי' מטות' לא כא); **'לפי שהיה בכלל כעס, בא לכלל טעות'.** וחז"ל ('פסחים' סו) **לומדים מזה; 'כל אדם שכועס; אם חכם הוא, חכמתו מסתלקת ממנו. אם נביא הוא, נבואתו מסתלקת ממנו'.** הלא אי אפשר ודאי להשיג בשכל אנושי, התורה והקדושה, בכעסו של מרע"ה. ומה זה בא לכלל כעס, במצב של; **"ותמנת ה' נביט"?** ('במדבר' יב). כמו שאמרו חז"ל (רש"י 'במדבר' ט ז) **אומרים עליו; 'אשרי ילוד אשה שכך מובטח, שכל זמן שהיה רוצה היה מדבר עם השכינה'.** ובמצב כזה ובכעס קדוש כזה, אבל בכל זאת, הלא היה בו משהו ממציות ההעדר והחסרון וגם בזה כבר לא עמדה למרע"ה כל חכמתו; **'אם חכם הוא, חכמתו מסתלקת ממנו'.**

זהו סוד החולשה הטמון במציאות ההיא; שאם רק נוגעים בה, נאבד ונפסד הכל; **"יעור עיני חכמים"** ממש. כבר כלה ונפסד עצם הדבר. אם ישאלו

"כי השחד יעור עיני חכמים" אין התורה אומרת **יחסום** עיני חכמים, אלא; **"יעור"** עוררן כפשוטו. **"השחד"** עוקר את עיניו החכמניות לגמרי. ואין המדובר שהוא לוקח שחד כדי להטות את הדין, אלא ברצונו ודאי שידון דין אמת. ומגלה לנו התורה סוד גדול; שכשהוא נוטל פרוטה אחת שחד, כבר יש כאן חולשה כזו, שכבר נפסדת כל חכמתו לגמרי. **הרי כתוב: "יעור עיני חכמים!"** ומה יש עוד בחכמה, מלבד העינים? כל החכמה, הלא אינה אלא עינים. והנה השחד מעור, עור ממש! כבר אינו רואה, אינו יודע. תיכף לשוחד; **'פסילנא לך לדינא!'** ('כתובות' קה). ואיך נאבדה כל חכמתו? הלא מקודם הוא ידע הכל ברור.

התירוץ הוא; כי כן סוד הדברים, כשיש כאן רק חולשה, שוב אין כלום, הכל אבד בתכלית! ומבהיל הוא להתבונן על אדה"ר במצבו ש'**שעו מלאכי השרת וביקשו לומר לפניו קדוש'** (מ"ר 'בראשית' פ"ח). היו יושבים בקרונין אחת, עליו אמרו חז"ל ששיחדה אותו נגיעה כל שהיא לפי מצבו הרם; **"פי טוב העץ למאכל"** ('בראשית' ג) ונאבדה כל דרגתו הרמה של אדה"ר, **עד שאחז"ל; 'מין היה'**

"לא תטה משפט לא תפיר פנים ולא תקח שחד פי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים"

זאת לפני האדם, היינו; שאם האדם ידין עצמו, ר"ל; שילך במידותיו לפי יכולתו, תחיה. על דרך; **'פתחו לי פתח אחד של תשובה כחודה של מחט ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרונות נכנסות בו'** (שהש"ר' ה ג).

וזהו; **'מידה כנגד מידה'** (סנהדרין' צ). כידוע מאמרם ז"ל (שם ק) על ענין **"בסאפא"** (ישעיה' כז) עם החשבון של ארובות השמים. וזו היא לפי ערך **'במידה שאדם מודד'**, היינו; במידתו ולפי ערכו. ונוכל לשער כמה היא מחזקת; אף האדם הגדול, אאע"ה שמידתו היא המידה היותר גדולה, היה כאין ואפס נגד החשבון של ארובות השמים. ובחשבון זה בדקדוק עצום, בלי תוספות וגרעון, **'מודדין לו'** מלמעלה; הן לשבט והן לחסד כמובא בגמ'.

וזהו; **'בא לטהר מסייעין אותו'** (יומא' לח) אף הבא לבד. וכמבואר בר"י ('אבות' ד) **דהיינו;** הבחירה. ואין לך מצוה קלה מזה היינו; הבחירה. ולעומת זה; **'מסייעין אותו'** תיכף. ואולי זה גם כן מאותו הענין, שבמידתו הוא, היינו; במידת הבחירה, מודדין לו; **'מידה כנגד מידה'** ר"ל; שהקב"ה בוחר בו. וכענין המבואר **במדדש'** (במ"ר' ג ב); **'יש נבחר ונדחה ולא נתקרב'**. ר"ל; שמפני שאדם בוחר בהקב"ה, ה' בוחר בו. וזהו; **"אשר בחרתם בצבאכם"** (נחמיה' ט). וכן **'אתה בחרתנו'** ו'**הבוחר בעמו ישראל באהבה'** (סדור תפילה). ומי יכול להתבונן בזה? והכל מפני מידת הבחירה, שהאדם בוחר בהקב"ה, על דרך שביאר ר"י ב'אבות' על ענין; **'שכר מצוה מצוה'** ע"ש.

וכן ח"ו להיפוך כמבואר ברמב"ן, אם לא תדין את עצמך **'הוא ידין עליך ותקים בעל כרחך'**, היינו; שמוודיין לך גם כן; **'מידה כנגד מידה'**. וגם כן, במידות שלמעלה. ומי יוכל לשער ולערך? ואשרי לאדם שפוטרין אותו מן השמים במידה של מטה. וכידוע דברי הרמב"ן ב'שער הגמול'; שכל יסורי איוב לא יספיקו ולא יעריכו נגד יסורים של מעלה, מפני שמידתם כמובן היא המידה היותר גדולה ומי יכילנו? הרחמן יצילנו לפוטרו במידתו ועבודתו. ואשרי לו. **(דעת חכמה ומוסר' ח' ג מא' צד).** ■

אמרו חז"ל; **'מה היה עושה אברהם? היה ממרמר ומסגף עצמו'**. הוא ידע, כי אם אדם רק נוגע במציאות החולשה, הכל נאבד ממש; **"פי השחד יעור"**. לכן שמרו עצמם היטב, לבל יגעו בשוחד ונגיעה; **'היה ממרמר ומסגף עצמו'**, למנוע כל רצון כל דהו. מעתה, מי יוכל להתבונן איזה סוד של חולשה טמון במעשה שלנו, ברצון שלנו ועד כמה אצלנו נאבד האדם, ממש מבהיל הדבר למתבונן. (דעת תורה).

"צדק צדק תרדף למען תתנה ונרשף את הארץ אשר ה' אלקיך נתן לה" (דברים' טז כ)

כתב הרמב"ן ז"ל; **'אמרו; "צדק, זו מידת דינו של עולם, שנאמר: "צדק צדק תרדף". וכתוב בתריה: "למען תתנה ונרשף את הארץ". אם תדין עצמך "תתנה". אם לאו, הוא ידין עליך ותקים בעל כרחך'. הענין מבואר; כי עלינו לדעת כלל גדול כמבואר בספרי המקובלים ז"ל, שכל עניני העולם הם בדרך השתלשלות. ומזה נבין שכל המידות העליונות הם בתחתונים. וכמובן הלא הם רחוקים זה מזה בתכלית הריחוק. ואף מידת החסד שבאאע"ה, שעליו נאמר: **"אֶהְבֶּתְּ צֶדֶק"** (תהלים' מה). בכ"ז, הלא הם כצל מוצל מחסדי העליונים.**

וכן אמונת בו"ד נשתלשלה ממידת הא' הנאמן **כמבואר במד"ר** (דברים' ג ג); **'מאמונתו של בו"ד, אתה יודע אמונתו של הקב"ה'**. ובכ"ז, הלא רחוקים המה עד אין שיעור ואין סוף. ועוד כדומה, כל המידות. הכלל הוא; שהן משתלשלות ממידות עליונות **כמבואר: "בצלמנו פקדמותנו"** (בראשית' א). ועלינו רק לקיים ולשמור המוטל עלינו. היינו; **"פקדמותנו"** שהוא בגדר צל.

וכמו כן, מידת היראה, או מידת משפט, עלינו לשמור רק המוטל עלינו כפי יכולתנו. **ובקצרה;** חסד, אמונה, יראה וכל המידות הם רק כפי יכולתנו ובזה אנו יוצאים ידי חובתנו. ואם ח"ו אין אנו שומרים כפי המוטל עלינו, היינו; המידות בשיעורנו וגבולנו, אזי נשפעים הם המידות ומשתלשלים ממידות של מעלה וכמובן שאין כדאי

וחכמה רבה ולא להרבות בסחורה. ותראי, שזהו מה שקרה לאדם מתחילה ולזרעו אחריו כיום הזה, כי בהיות שהלכו אחרי עיניהם והשליטו הגוף ולא הנשמה, ע"כ גם הקב"ה הלך עמהם בהסתר פנים. ולאדם אמר מתחילה; **"בְּזַעַת אֶפְיֶךָ תֹאכַל לֶחֶם"** (בראשית' ג). ומן היום הוא והלאה; **"כָּל עֵמֶל הָאָדָם לִפְיֵהוּ וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלֵא"** (קהלת' ו). הרי החכמה הלכה תדיר ונסתלקה מבני האדם. וזה כלל גדול בגבול אשר הוגבל בו שכלו, כך הם מחשבותיו של אדם ותאוותיו.

הלא תראי, הנער הקטן לא יכיר מהי החכמה ולא יתאוה אליה כלל, אלא אדרבא, כל תינוק בורח מבית הספר. ולא יחשוב שיש טוב, כי אם ההבלים אשר הוא מתעסק בהם. וברבות דעתו ונרחב גבולו, ישוב להתאוות דברים מתוקנים יותר. ועל דבר זה, לפי כל עילוי, כך הוא לכללות המין האנושי.

וזהי התמורה; מנער יכול להיות אדה"ר - ומאדה"ר יכול להיות תינוק הבורח מבית הספר. סוד גדול כזה טמון במציאות השניה, סוד החולשה כזה, עד שהכל נאבד בו; **"פי השחד יעור"** עיור ממש. ומאידיך גיסא; כל סוד השלמות, הוא סוד הגבורה, סוד מציאות זאת, הוא חומה! אאע"ה אחרי כל גדולתו, רצה הקב"ה לדעת; **"אם חומה היא"** (שיר השירים' ח)? אם הוא נקי לגמרי ממציאות ההעדר והחסרון. **וזאת לדעת;** כי השכל מצד מציאותו הוא חזק כברזל, שאי אפשר להזיזו בשום אופן, אלא, שיש סוד, כי כל החכמה והשכל יכולים להאבד. **דוד המלך ע"ה אמר בצואתו לשלמה בנו; "נִסְזַקְתָּ נְקִיטָה לְאִישׁ"** (מלכים' א ב). לא ציווהו על דבר נוסף, אך ורק להיות איש. וזה בגדר מה שאמרו חז"ל (במ"ר' טז ד); **ש'בכל מקום שכתוב אנשים, בני אדם צדיקים הם'**. ישנם שמות אחרים, שהן בחינות אחרות, אבל אם התורה קוראה לו איש, בהכרח הכונה, לצדיקים.

אין אנחנו יודעים כלל, מהו אדם מצד המציאות עצמה. ועוד בלי תורה. ובכ"ז, אם אך נכנס בו משהו ממציאות ההעדר והחסרון, הכל נאבד ונפסד, אין כאן כל מהות הדבר, שוב לא יוכלו לקראו איש. והאבות הקדושים הטיבו לדעת מזה. וע"כ

ככל הגוים

"שִׁפְטִים וְשִׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ"

למלאך ה', כפי שנתבאר לעיל. רב החפץ לחסן את עצמו מפני השפעת הציבור, חיב להטות אזנו לדברי הגמ'; 'לעולם יראה דיין עצמו כאילו הרב מונחת לו בין ירכותיו וגיהנם פתוחה לו מתחתיו'. (סנהדרין' ז). אם יקיים הרב את הנאמר בגמ', שוב לא יחניף לאחרים, אלא ינהיגם לאור האמת ביד רמה.

הגר' מסלנט זצ"ל מרחיב את מעגל הנושעים על ידי עצה זו, באומרו: שמה שיפה לדין, יפה גם לכל יחיד ויחיד, משום ש'כל אדם, הינו דין של עצמו'. כדי להנצל מיצה"ר, אומר הגר"ס ב'אגרת המוסר', צריך שתהא יראת העונש תמיד לנגד עיני האדם. וזה לשונו: 'וזה כל עמל האדם לעבודתנו יתברך; לחשוב ולהתבונן ביראת ה' בפחד ענשו, על ידי ספרי המוסר ואגדות חז"ל, עד אשר באזניו ישמע וכמעט בעיניו יראה, העונש הגדול בכמות ואיכות נצב לנגד עיניו. כמאמר רז"ל (סנהדרין' ז); 'לעולם יראה דיין (להיותו עלול להכשל והוא הדין כל אדם, להשמר מפגע רע מעבירות החמורות) כאלו גיהנם פתוחה לו מתחתיו'. ואם כה יעשה האדם; "וּלְקַבְּוּ בֵּין נֶשֶׁב וְנֶפֶא לֹ"ן". (ישעיה' ו.) ■

עליו טירת כסף. "נָאִם דָּלַת הַיָּא נְצוּר עֲלֶיךָ לִיחַ אָרְזו" (שם') אם הוא מסתובב כדלת על צירה, אי אפשר לבנות עליו. ומסיים המדרש; 'אמר אברהם לפני הקב"ה: "אָנִי חוֹמָה" ואעמיד מעשים טובים כחומה' (מדרש 'שיה"ש' ח ט). ה'כלי יקר' מדייק בפסוק: "שֹׁם תָּשִׂים עֲלֶיךָ מְלֶאךְ" ('דברים' יז) שתנאי הוא; שהמלך יהיה דוקא עליך. כלומר; שתהא אימתו עליך! וימשול עליך ועל העם ולא יחניף לאף אחד. אכן, כשבקשו בני ישראל מלך בימי שמואל, לא אמרו 'תנה עלינו מלך', אלא; "תְּנֵה לָנוּ מְלֶאךְ" ('שמואל' א ח). משמעות הדברים היתה, שהם לא רצו לקבל מרות, אלא בקשו מלך שיהיה מסור בידיהם וע"י כך רצו להכריחו להחניף להם. ולכן אמרו שם: "לְשִׁפְטָנוּ כָּכָל הַגּוֹיִם", כי עיקר הצורך בחנופה, הוא לגבי המשפטים. בדומה לדרישת העם בימי שמואל, נהגו גם דורות רבים אחרי כן, שהיו ממנים רבנים לתקופה מוגבלת בלבד, כדי שלא תהא אימת עליהם. יתירה מזו, ע"י זה תהא אימת הציבור על הרב, שיוכרח להחניף להם כדי שיאריכו את זמן כהונתו. דבר זה היה רע בעיני שמואל. והוא מהוה גם פגם מהותי בהנהגתו של הרב, שכן, אם הוא כפוף לבני עדתו, אינו דומה

'אמר רבי יוחנן: "מאי דכתיב; "כִּי שִׁפְטֵי כְהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מְלֶאךְ ה' צָבָקוֹת הוּא"? (מלאכי' ב) אם דומה הרב למלאך ה', יבקשו תורה מפיו. ואם לאו, אל יבקשו תורה מפיו'" (מועד קטן' יז). במה צריך הרב להדמות למלאך ה'? שואל הגר"י ניימן זצ"ל בספרו 'דרכי מוסר'. ומבאר; ע"פ מה שנאמר על המלאכים; "לֹא יִסְבוּ בְּלִקְטָן" (יחזקאל' א). וכן נאמר: "וְרַגְלֵיהֶם כְּגֵל יִשְׁכָּה" (שם'). משמעות הדברים; כאשר המלאכים הולכים לעשות רצון ה', הם הולכים ואינם מטים ראשם לצדדים, כדי לראות מה יאמרו עליהם אחרים. לדידם קיימת אך ורק מטרה אחת, לעשות רצון קונם. לפיכך, הם אינם מתחשבים כלל בדעת האחרים. בזה יש לבאר את דברי ר' יוחנן; רב בישראל חייב להדמות למלאך, בכך שלא ישים לב למה יאמרו הבריות. כל הליכותיו בקדש, צריכות להיות מודרכות ע"פ המטרה של קיום דבר ה' בלבד. מצאנו כעין זה במדרש, כאשר גזר נמרוד על אברהם שריפה בכבשן האש; 'אמר הקב"ה: "אם חוֹמָה הַיָּא נְבָנָה עֲלֶיךָ טִירַת פֶּסֶף'" ('שיר השירים' ח). כלומר; אם אדם חזק באופן שהוא אינו מתנווד אנה ואנה, אפשר לבנות

פלסטינים

ינהגו בשטח הנתון בשליטתם, כבעלי בית לכל דבר. יעשו שם ככל העולה על רוחם, ללא כל העלאת חשש, כי ביום מן הימים תרעד האדמה תחתם וחייהם יהיו בסכנת טביעה. כה בטוחים יהיו, כי עלו על אי מבטחים, עד שלא יתנו את דעתם להתכונן לבאות. ברור יהיה להם, כי לעם הנכבש תחת ידם, אין כל סיכוי לשחרר את עצמו מעול הכיבוש. אך כאשר תגבר מצוקתו של העם הנשלט. וחום האפיה והבשול יחרכו את גבו, הוא יתנער מרצו ויהפוך קערה על פיה. האדמה שנחשבה עד כה כאי בטוח ושלום, תרעד לפתע. ואם לא ביאתו הקרובה של המשיח, עשוי עם ישראל לטבוע בים צרותיו. ■

בספינה וראינו את אותו דג, שנאסף חול רב על גבו וצמחו עשבים עליו. חשבנו שזאת יבשה ועלינו ואפינו ובשלנו על גביו. כשהתחמם גבו, התהפך. ואם לא שהיתה הספינה קרובה, היינו טובעים.) מבאר ה'נתיבות'; כי במאמר זה רומז רבה בר בר חנה, את שעבוד עם ישראל ב'אחרית הימים'. כמו אנשים שחשבו כי עלו על אי בלב ים והקימו שם את ביתם, אפו ובשלו, עד שלפתע התברר להם, כי הם יושבים על גבו של לוייתן חי ונושם. כך גם לעם ישראל, הטובע בים של צרות הגלויות שמסביב, עתידה להיות באחרית הימים ממשלה על אומה אחרת. הם לא יראו את העם הנשלט כמשהו שביכולתו להזיק ויעשו בו כבתוך שלהם. הם

בספר של רבנו בעל 'נתיבות המשפט' הנושא את השם 'אמת ליעקב', ישנה תחזית, כעין נבואית, על מצבו של עם ישראל כיום בארץ הקדש; דבריו סובבים סביב אחד ממאמריו הסתומים והחתומים של רבה בר בר חנה, בתחילת פרק 'המוכר את הספינה' במסכת 'בבא בתרא'. וכך מספר האמורא רבה בר בר חנה: 'זימנא חדא, הוה קא אזלינן בספינתא וחיזינן הווא כוורא, דיתבא ליה חלתא אגביה וקדח אגמא עילויה. סברינן, יבשתא היא. וסלקינן ואפינן ובשלינן אגביה. וכד חם גביה, אתהפיך. ואי לאו דהוה מקרבא ספינתא, הוה טבעינן'. (בבא בתרא' עג). (פעם אחת, היינו מהלכים

"וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאָחִיו"

מדוע הזומם נהרג? וההורג, לא!

"כִּי הִשְׁחַד יַעֲוֹר עֵינֵי חֲקָמִים"
(דברים' טז יט)

למשל; אם ראובן אמר על שמעון, שהוא איש עשיר! נוכל לעמוד על מדת עשרו של שמעון, אם יודע לנו עד כמה מגיע עשרו של ראובן. כי יוכל, היות שראובן הוא עני מדוכא, עד שבעל מאה שקל, לעשיר, בעיניו יחשב. אולם, אם מי שהוא שמע מגזבר אוצרותיו של רוטשילד, למשל, על שמעון שהוא איש עשיר, אזי אפשר לשער, כי עשרו של שמעון מגיע לרבבות, כי לולא זאת, לא היו יודעים ממנו בבית רוטשילד. וכן הדין בחכמה; אם ראובן יאמר על שמעון שהוא חכם, אזי צריכים לברר עד היכן מגיעה חכמתו של ראובן, אולם אם שמעונו שהגאון ר' עקיבא איגר למשל, כתב לאחד שהוא חכם, ומכל שכן, אם שמענו, שהרמב"ם אמר על איש אחד שהוא חכם, אזי אין ספק שהוא חכם, אזי אין ספק שהוא חכם גדול, כי רואים מי מעיד עליו. ונצייר נא בנפשנו, כי לו היה מביא איש אחד מכתב מהחכם מכל האדם, שלמה המלך, שכתב עליו התואר 'חכם', אזי היה ידוע לנו, כי חכמתו מרובה מאד. וכן אם היה ידוע לנו, שאברהם אבינו אמר על אחד מבני דורו שהוא חכם, בטח אין למעלה מחכמתו. ומעתה, צא וחשוב; אם הקב"ה בכבודו בעצמו מעיד על אדם שהוא חכם, אזי אין תכלית וגבול לחכמתו. ואעפ"כ, התורה מעידה על אדם, שהשוחד יעור עיניו! כי הלא בפירוש כתוב כאן; **"יעור עיני חֲקָמִים"**. ובאיזה חכם הכתוב מדבר? הרי אומר לא חכם סתם, מה שהבריות אומרים עליו שחכם הוא, אף לא חכם ששלמה המלך מעיד עליו, אלא חכם, שהקב"ה מעיד עליו בתורתו שהוא חכם. ואעפ"כ גדול כח השוחד, שהוא יכול לעורר אף את עיני החכם הגדול הזה.

"נְלֹא תִקִּים לָךְ מִצְבָּה אֲשֶׁר שָׁנָא ה'
אֱלֹהֶיךָ" (דברים' טז כב)

שנינו בפרקי אבות; 'העולם הזה דומה לפרוזדור, בפני העולם הבא. התקן עצמך בפרוזדור, כדי שתכנס לטרקלין' (פ"ד מט"ז). על האדם לדעת תמיד, כי העוה"ז אינו אלא חולף ועליו לעשות את כל עניני העולם וכל צרכי הגוף בתור הכנה לעבודת הבורא, לעוה"ב. כמו כן ידוע, כי ההנאות של העוה"ז קרורות **"לך"**. [כמו, ('פסחים' סח) חציו **"לכם"**].

לפיכך אמרה תורה: "נְלֹא תִקִּים לָךְ מִצְבָּה", אל תעשה את ה"לך" היינו; את הנאות העוה"ז, בתור **"מִצְבָּה"** דבר יציב וקיים לתמיד, אלא בתור הכנה לעוה"ב. ('קדושת לוי')

"עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אוּ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוֹמֵת הַמֵּת לֹא יוֹמֵת עַל פִּי עֵד אֶחָד"
(דברים' יז י)

מצינו במדרש; 'שאלו לחכמה; חוטא מהו ענשו? אמרה להם; 'חטאים תִּכְרֹף רַעְיָה' (משלי' יג). שאלו לנבואה, אמרה להם; 'הַנְּפֹשׁ הַחַטָּאת הִיא תָמוּת' ('חזקאל' יח). שאלו לתורה, אמרה להם; 'יביא קרבן ויתכפר לו'. שאלו לקב"ה, אמר להם; 'יעשה תשובה ויתכפר לו'. יוצא אפוא, כי **"עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים" ע"פ שתי דעותיהן של ה'חכמה' וה'נבואה', או אפילו **"שְׁלֹשָׁה עֵדִים"** גם לפי הדעה השלישית של התורה, **"יוֹמֵת הַמֵּת"**. אין לו לחוטא תקנה, אלא עליו למות. שכן אפי' לפי דעת התורה, שעליו להביא קרבן, מה יעשה בזמן שאין ביהמ"ק קיים וא"א להביא קרבן, או כאשר אין ידו משגת להביא קרבן?! ברם; **"לֹא יוֹמֵת עַל פִּי עֵד אֶחָד"**, לפי דעתו של ה"אֶחָד", הוא הקב"ה, לא יומת החוטא, שכן עצה קלה יעוצה לו, כי; **'יעשה תשובה ויתכפר לו'**. (הרה"ק ר' אברהם ממיקאלייב)**

"לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ יְמִין וּשְׂמָאל" (דברים' יז יא)

באחד הויכוחים שהתנהלו תמיד בין ר' יהונתן אייבשיץ ובין המלומדים הנוצרים שבדורו, שאלהו פעם כומר אחד: "כיצד אמרו חכמכם; 'העובר על דברי חכמים, חייב מיתה' ('ברכות' ד) בו בזמן שיש הרבה עבירות בתורה שאין חייבים עליהם מיתה?" השיב לו ר' יהונתן; "בדיוק כך הוא גם הנימוס והחוק בכל מלכות ומלכות. אם יכנס אדם אצל המלך ויעשה דבר נגד כבודו, או רצונו, לא יהרגנו המלך על דעת עצמו, אלא ימסרנו לידי החוק, על מנת שיעמידוהו

לדין ויביאוהו על ענשו. ואילו אם אדם אינו שומע לפקודתו של הזקיף השומר על ארמון המלך, רשאי הזקיף ואפילו מחויב הוא, לירות בו מיד. חכמינו, הנם בבחינת הזקיפים, העומדים על משמר התורה והמסורה, כל המסרב להשמע לפקודתם, דינו חמור בהרבה מזה שעובר על מצוה שבתורה עצמה".

"וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאָחִיו"
(דברים' יט יט)

"כַּאֲשֶׁר זָמַם" ולא כאשר עשה. מכאן אמרו; הרגו, אין נהרגין'. (רש"י)

לכאורה קשה להבין; מדוע באמת כך הוא הדין? שלאחר הוצאת הנאשם להורג, כבר פטורים העדים זוממים ממיתה. **והלא דברים ק"ו;** מה אם רק זממו להרוג, הורגים אותם, הרי על אחת כמה וכמה, אם כבר הרגוהו בפועל ע"י עדותם, שראויים הם ליהרג? **אומר ע"כ הרמב"ן;** מכיון ש"אֱלֹקִים נִצְבָּ בְּעֵצַת קָל" ('תהלים' פב). השכינה שרויה בב"ד ושומרת על הדיינים לבל יצא מכשול על ידם, הרי אם כבר הוציאו, אותו אדם להורג, הרי סימן הוא זה, שאכן העדות הראשונה היא האמיתית ולא לחנם דן אותו בי"ד למיתה. **הסביר זאת המגיד מדובנא ע"פ משל;** אחד תבע את רעהו לדין תורה, באשר הלה סטר לו על לחיו. פסק לו הרב שיחזיר סטירת לחי לסוטר. **צווח התובע:** "הלא הוא סטר על לחיי מבלי כל עון בכפי. ואילו אני אתן לו סטירה תחת סטירה? א"כ אין העונש מקביל לחטא". הוא הדבר גם כאן; העדים זוממין, הלא זממו לקפח חיי אדם חף מפשע, עכשו שהורגים אותם בשביל כך, הרי זה עונש מקביל, שהם נהרגים מבלי שעשו פשע בפועל. אבל אם הנאשם כבר הוצא להורג, הרי אם יהרגו גם העדים, לא יהא עונש מקביל, שכן הם גרמו להמתת אדם חף מפשע. ואילו הם עצמם היו פושעים גמורים, ממילא לא יקוים עוד; **"כַּאֲשֶׁר זָמַם"**, מה תועלת אפוא בהריגתם? ('טעמי המנהגים')

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

הג"ר יוסף דב סולוביצ'יק מבריסק, נזדמן פעם לערכאות של נכרים, כדי להעיד לטובת יהודי; ששכניו הגוים העלילו עליו עלילת שקר. לאחר מתן העדות, זימן אותו השופט הרוסי ללשכתו ואמר לו **בנימה שהצניתי;** "בא ואוכיח לך, שחוקי ממשלתנו האדירה, טובים ויעילים מחוקי ישראל העתיקים. נבדוק למשל, את החוקים שנחקקו נגד השוחד; ע"פ החוק שלנו, משנתפס שופט בלקיחת שוחד, אנו מענישים את הנותן והמקבל גם יחד. ואילו לפי חוקי תורתכם, חל איסור שוחד רק על השופט המקבל, אבל לא על הנותן". "אדרבא" השיב רבי יוסף **דב לשופט הנכרי** "החוק שלנו נגד השוחד מרתיע הרבה יותר. שכן, ע"פ חוקיכם, אין השופט צריך לחשוש מלקבל שוחד, כיון שהוא סמוך ובטוח שהנותן לא יגלה את מעשהו לאיש, שהרי הוא צפוי על כך לעונש חמור. לעומת זאת, על פי חוקי תורתנו, יחשוש כל שופט ודיין להכשל בלקיחת שוחד; שהרי הנותן, שאינו צפוי לעונש על מעשהו, עלול לגלות את סודו ברבים. ואין לשופט בישראל, בזיון גדול מזה".

השם 'אלול', משמעו אף התבוננות. **חיפוש;** בלשון תרגום. שכן על **נִתְחַרְוּ אֶת הָאָרֶץ** (במדר' יג) מתרגמים; **ואלילו ית ארעא.** ומכאן שאדם צריך לחפש ולבדוק במעשיו. ■

הזקנים והשופטים מתחילים לחפש חטא זה, בין דלי העם ומכים ורודים כל החשוד בעיניהם, כדי שיתודו שהם שפכו את הדם. ואילו לפי חוקי התורה, על הזקנים והשופטים לחפש את שרש החטא, בהם גופא, שלא חנכו את הדור כראוי ויצא ממנו, שופך דם. ועליהם להביא כפרה ולהתודות; **"דינו לא שפכו את הדם הזה וְעֵינֵינוּ לֹא כָאוּ"** ('דברים' כא). וזה ישפיע על כל העם להזהר אפילו מגרם שפ"ד. ולגלות את הרוצח ולבער את הדם הנקי מישראל. ('אזנים לתורה')

מספרים על האדמו"ר ר' שמואל שמלקי הורביץ, רבה של ניקלשבורג במאה ה"ח; שבחזר הדיינים בביתו, היו תלויים כל הימים מקל ותרמיל. והיה מסביר זאת לשואלים בדברים הבאים; "שמא יחשבו כל מיני תקיפים ובעלי זרוע, שיביאוני ח"ו לעיות הדין, לא יקום ולא יהיה. לעולם לא יהיה אצלי משוא פנים, לא אטה משפט ולא אכיר פנים בדין. ואם יחשבו בעלי השררה בקהילה זו, שיאיימו עלי בפיתורין ממשרת הרבנות, הריני רומז להם, שהנני מוכן בכל עת ובכל שעה לפנות את כסא הרבנות שלי, לקחת את מקלי ותרמילי התלויים כאן על הקיר וללכת באשר אלך. ואפילו אצטרך חלילה לחזר על פתחי נדיבים, לא ארתע אפילו שעה אחת מלקיים משפט צדק, כמשפט התורה.

"למען ילמד ליראה את ה'" ('דברים' יז יט)
שואל בעל 'אזנים לתורה' הג"ר זלמן סורוצקין זצ"ל; מדוע ייחד הכתוב את היראה למלך? ומתריץ; **א.** על פי האמור במדרש הגדול; **'אוי לה לרבנות, שהיא פורקת מבעליה עול יראת שמים.'** והזהירה התורה את המלך ללמוד; **"ליראה את ה'"** ע"י למוד התורה כל ימי חייו. **ב.** דברי ימי עולם בכלל ועם ישראל בפרט מלמדים אותנו; שהמלך, הסר מדרך ה', מסיר גם את לב עמו מאלוהיו. וכן להיפך. ולפיכך הזהירה התורה את המלך, שלא יהא חוטא ומחטיא את הרבים.

"תמים תהיה עם ה' אלקיך" ('דברים' יח יג)
אבל בנוגע לאנשים, אמר כבר דוד בשירתו: **"עם חסיד תתחסד עם גבר תמים תתם. עם נכר תתפכר ועם עקש תתפתל"** ('תהלים' יח). וכן אמר יעקב ה"תם" ('בראשית' כה) על לבן; **'אחיו אנא ברמאות'** ('מגילה' יג). ('אזנים לתורה')

"ולקחו זקני העיר ההוא" ('דברים' כא כג)
צא ולמד; מה בין תורת ה' תמימה, לנימוסי אומות העולם? בנוהג שבעולם; חלל, כי ימצא ולא נודע מי הכהו, הרי

תרופת התשובה

הוא אשר אמרנו; לא ויתור ממש יש כאן, אלא תרופה; אם ילמד ויהיה מועד לעוולותיו (ומרן הגר"ס זצ"ל כתב, שיש ללמוד בחדש 'אלול' את שער ג' ב'שערי תשובה', הפורט את החטאים וחומרם). יש סיכוי שישים אל לבו וישוב בתשובה. אבל אם יהיה כסיל ולא יבין את זאת וישוב על אולתו, אין לו תקוה. ודינו נחרץ חלילה. **זהו שנאמר: "מי האיש הַתְּקַח נֶכֶן אֶת זֹאת... עַל מֵה אֶבְדָה הָאָרֶץ. וַיֹּאמֶר ה' עַל עֲוֹנֵיכֶם אֶת תּוֹכְתֵי אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפְנֵיכֶם"**. ('נדרים' דף פא). זהו עקרו של חדש 'אלול'; השיבה אל התורה, חשבון הנפש והתשובה, לקיחת התרופה, או אז, יש סיכוי להחלמה ולהבראה. ('אמרי משה') ■

לקו, אך לכל אלו יש תרופה. והתרופה נמצאת ביד, הנה היא. אסונו הגדול הוא, שאינו לוקח את התרופות ומקיא כל מה שנותנים לו, ממילא דינו נחרץ וקצו קרב". **זהו שאמרו חז"ל במדרש איכה; 'ויתר הקב"ה, על עבודת כוכבים ועל גילוי עריות ועל שפיכות דמים ולא ויתר על מאסה של תורה.'** והנה, מאמר זה תמוה בשנים; **ראשית;** הן **'כל האומר: "הקדוש ברוך הוא ותרן הוא יותרו חייו"**, חלילה. ('ב"ק' דף נ). **שנית;** מה ההשוואה בין שלש העברות החמורות, שהן במעשה ובפועל ובאסור **'יהרג ואל יעבור'** ('סנהדרין' עד) לעון ביטול תורה, שהוא ביטול מצות עשה, ב'שב ואל תעשה'? אבל

מה ענינו של חדש 'אלול'? המגיד מוילנא זצ"ל הטעים זאת במשל; אדם אחד חלה במחלה אנושה. המחלה הלכה והתגברה מיום ליום, חומו טיפס ועלה, הוא תיעב כל מאכל והקיא כל מה שבלע. באו מכריו לבקרו ומצאו שם את הרופא. החלו לנוד לו על מחלתו, זה הצביע על מדת חומו, זה על תשישותו. **זה אמר:** "הלא כבר אינו מכיר איש, דעתו נתבלעה עליו". **וזה אמר:** "ראו כמה צהוב הוא, כבדו לקה". **שמע הרופא את דבריהם ואמר:** "כל מה שאמרתם נכון הוא, אבל לא מצאתם את הבעיה המרכזית, עדין לא עמדתם על גודל אסונו של החולה. נכון שהוא חלש ותשוש, נכון שגופו וגם רוחו

אמת המידה של אלול

מעשה זה הוא נפלא! אבל לפי דברנו יש בזה גם עומק נפלא; הזמנים המיוחדים של גדלות, דרושים לגוף כמו אויר לנשימה, שיהיו לאדם זמנים של אמת מידה אחרת ואז כל השנה הוא ימדוד כל דבר באמת המידה הזו. אם לא יהיו לאדם זמנים של עבודה ושל התקרבות, היאך תהיה לו אמת מידה כל השנה לבדוק איך הוא היה שוקל כל דבר בזמני התקרבות.

ידוע שכשהיה נגש תלמיד למשיח הג"ר יחזקאל לוינשטיין זצ"ל והיה אומר לו שהוא רוצה להתחתן ב'אלול', אזי הוא היה נדהם: "באלול?!"

וזכרנו מעשה שהיה בישיבת פוניבז', שבחור התארס בחודש 'אלול' ונסעו צבור גדול לשמחת האירוסין. בליל שבת, מסר הגרא"א דסלר זצ"ל, כמנהגו, שיחה בישיבה וזעק: "אנחנו, לא היה עולה בדעתנו דבר כזה, היה מורא ופחד בימי 'אלול', שלא היה עולה על הדעת כלל ללכת לאירוסין". כך שמעתי מפי קדשו.

(אגב אורחא, לאחר השיחה ישבתי, מחוסר ידיעה, בסמוך ממש למקומו של הרב דסלר זצ"ל בתפילות. ולמה זכיתי אז? לשמוע את ה'קריאת שמע' של הרב דסלר, זה היה נורא ממש ה'קריאת שמע' הזו ועד היום הזה זה כאש בעצמותי)

אינני פוסק הלכה למעשה, אני רוצה רק להעביר את הרגשות, איך אנשים גדולים התיחסו לחודש 'אלול'. ולפי דברנו הדברים מבוארים; הם ראו שאלול הוא מזון רוחני לכל השנה, שאם יהיו להם זמנים של התקרבות, אזי כל השנה החשובות שלהם יהיו לפי אמת המידה הזו.

יתן ה', שנזכה לנצל את הימים הקדושים האלו לעליה. ומזה תהיה לנו עליה תמידית. ('שפתי כהן' מהגר"ח קמיל זצ"ל) ■

אומר, הוא חושב, מה ר' ירוחם היה אומר על זה, איך ר' ירוחם היה מסביר את זה, כך היא המידה של תלמיד נאמן. הוא הדין גם באדם כלפי עצמו, הרי אם יש לו רב מובהק, אזי הוא חושב על כל דבר; מה הרב שלו היה אומר על זה, ממילא הוא יכול להיות גם הרב של עצמו, כשיש לו זמנים יותר גבוהים וזמנים יותר קרובים וכל דבר אצלו הוא עם חשבון של התקרבות, אזי הוא חושב על עצמו, איך ב'אלול' הייתי חושב על זה, האם ב'אלול' גם הייתי פועל כך? האם גם ב'אלול', החשובות היו באופן כזה? נמצא, שה'אלול' מעלה את האדם כל השנה, למדרגה אחרת, בכל השנה יש לו אמת מידה אחרת, איך לחשב כל דבר, אמת מידה שהוא עצמו נתנסה בה.

ואפשר שזהו עומק הדברים של הג"ר ישראל סלנטר זצ"ל; 'כל השנה צריכה להיות כמו 'אלול'. אם אדם עבר תהליך כזה של התקרבות, הוא עמד במצב הזה עם העליה הגדולה, אזי כל השנה הוא מודד כל דבר באמת מידה הזו וזה מעלה את האדם למדרגה גבוהה יותר, הוא חושב על כל דבר אחרת, איך הוא היה חושב על זה אז.

מסופר על בעל 'אור המאיר' (מגדולי הצדיקים לפני למעלה ממאתים שנה); שהוצרך ללכת למרחק לחתונת קרוב משפחתו בחודש 'אלול', מתחילה לא רצה ללכת, אבל גברו עליו הבקשות וההפצרות מצד בני משפחתו ולבסוף הוא נסע, בדרכו לשם ראה גוי צעיר מכה אדם מבוגר. ומששאלו: "מדוע הוא מכה אותו" אמר לו הגוי: "הנה עכשו זה זמן הקציר, מזה אנחנו חיים כל השנה, האדם הזה הוא אבי והוא מתעצל לעבוד, אם לא נקצור עכשו, מהיכן נחיה כל השנה?" ומסופר שבעל 'אור המאיר' אמר; שהנה הראו לו אות מן השמים; "אם לא נעבוד מהיכן נחיה כל השנה, לצורך זה הביאוהו עד הלום.

ידועה האמרה המיוחסת לג"ר ישראל סלנטר זצ"ל; שהשאיפה היא, ש'כל השנה תהיה כמו 'אלול' ו'אלול' צריך להיות יותר'. ולכאורה נאמרה אמרה זו בדרך צחות, אבל באמת יש בזה עומק נפלא.

זכרנו, שכשנפטר החזו"א זצ"ל, הספידו הרבי מפוניבז' זצ"ל ואמר משפט אחד (וכל חכמי התורה שהיו אז אמרו, שזהו המשפט הקולע ביותר), 'אזל גברא דמסתפינא מיניה' ('מו"ק' דף כד). וביאר הרב מפוניבז' זצ"ל; שכל זמן שהחזו"א היה קיים, אזי כל פעולה שעשו, היו צריכים לעשות חשבון, מה יאמר החזו"א על זה. וממילא החשבון היה עמוק יותר.

הוא הדין, כשיש לאדם זמנים של התקרבות, הלא אז כל דבר נמדד באמת מידה אחרת, כשהוא עושה חשבון לפני פעולות מסוימות, אם לעשות אותם, או לא, אזי הוא מודד את זה במשקל אחר, מכיון שהוא מרגיש את עצמו יותר קרוב. וא"כ, גם בכל השנה, כשהאדם עומד לפני פרשת דרכים, אזי בטבע הדברים מתעוררת אצלו ההרגשה, איך היה מסתכל ב'אלול' על השאלות האלו.

פעמים אדם מחשב את דרכיו: "השקפתי דרכי" ('תהלים' קיט) יש לו חשבונות צודקים לכאורה. ונראה לו שהוא צריך לעשות כך או לעשות כך, אבל; ו'אשיבה רגלי אל עֲדֹתַיך' ('שם'). אם בימי 'אלול' המצב שלו הוא יותר גבוה וכל דבר הוא שוקל אחרת, אזי בכל השנה הוא חושב, איך הייתי חושב ע"ז בזמן ההתקרבות? אה"נ; יש חשבון כזה ויש חשבון כזה, אבל איך ב'אלול' הייתי חושב על זה? איך ב'יום כפור' הייתי חושב על זה? הכל נמדד באמת מידה אחרת. וזה מחזיק את האדם שתמיד הוא יהיה במצב של התקרבות.

מורי ורבי, הג"ר חיים שמואלביץ זצ"ל היה אומר תמיד; שכל דבר שהוא

יבנה מתנ"ס גרמנוב גיבורי החיל 1 ביום ראשון ה אלול 4/9/11
 השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

דימונה היכל התרבות המעפילים ביום שני 5/9/11
 השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

אשקלון מתנ"ס וולדנברג יעקב גרופר 15 ביום שלישי ז אלול 6/9/11
 השערים יפתחו ב-20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ההרצאות מאובטחות

תחנת הרשמה לתלמידים/ות
לכל הגילאים לפנימיות ובתי ספר תורניים
לבעלי/ות תשובה בכל רחבי הארץ
עמותה הרב ניסים שובע 050-4188650

מכצע
DVD 3 10-2 ש"ח בלבד
03-6777779

נופש 'בין הזמנים' סוכות במלון "פה נוף ערד"

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

מיום ראשון עד יום רביעי* 3 לילות

בחדר חדרים
אחרונים
לדכאי חיי כפלים
לילה ראשון חנם
לילה שני 500 ש"ח לזוג
אפשרות לילה אחד

כ"ה-כ"ח תשרי 23-26/10/11

פנסיון מלא 3 ארוחות

הרצאות, בריכה, פעילות לילדים

רישום בטלפון **03-6777779**

חדש! שיעור לאברכים

להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגוריו
או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן

הרב זכריה יצחק שליט"א
קריאה בתימנית לימים הנוראים ב-10 ש"ח בלבד
ניתן להשיג במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10 בני ברק 03-6777779

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

1,750,000 ^{DVD} שיחולקו חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

להתחלת המבצע אפשרות עד 10 תשלומים

הדיסק כולל בתוכו:

כל ספרי חברותא של הרה"ג יעקב שולביץ שליט"א פרוש ל'תלמוד בבלי'.
כל ספרי הרה"ג אברהם חיים עדס שליט"א: ארבעת המינים, דיני רפואה
בשבת, שמיטה, חנוכה, שבת בתפארתה, דיני דרבנן, פאת זקנך ועוד...

כל ספריו של הרה"ג יעקב לוגסי שליט"א: ברומו של עולם 10 כרכים, עמלנו,
אגרת לבת ישראל, נפשי בשאלתי, ישראל סגולתו, ואני תפילתי, מלמדים,
מראות, משפט, מלאכת ה', בעקבתא דמשיחא, שערי פרנסה...

כל ספרי הרה"ג משה אבגי שליט"א סדרת 'חכמת המצפון' כולל מועדים.
וכל ספרי הכשרות של הרה"ג מרדכי עזרן שליט"א.

בנוסף הספרים: משניות, רמב"ם, טור, שלחן ערוך וחסד לאברהם.

עם סרטי DVD של הרה"ג אמנון יצחק שליט"א והספרים:

עולם התשובה, העיתונאי, הרצל והציונות ועוד.

בס"ד

תאריך

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____

1- אני/הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____

רח' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

הוראה לחיוב חשבון ל'שופר':

או בחיוב האשראי:

מס' כרטיס _____ תוקף _____ / _____

סך החיוב _____ מס' תשלומים _____

קוד מסלקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק			
בנק	סניף						
				2	3	9	2
אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה							

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבון/נו"ה הנ"ל בסניפכם, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי מגנטי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
(2) ידוע לילינו כי: א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה ממני/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, זום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לביטול עפ"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים
לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכח/נוכח
לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. (3) ידוע לילנו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעל/נו להסדיר את המוטב. (4) ידוע לילנו כי סכומי
החיוב עפ"י הרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכי לא תישלח לילנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. (5) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון אפשר זאת, וכל עוד לא תהיה
מניעה חוקית או אחרת לביצוען. (6) הבנק רשאי להוציא/נו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, וודיע לילנו על כך מידי לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. (7) נא לאשר ל"שופר"
בספח המחובר לזה, קבלת ההוראה אלו ממני/מאתנו.

פרטי ההרשאה

1. מסם החיוב ומספרו, יקבעו סתם לעת ע"י "שופר" עפ"י (התקנות לקביעתם).
2. סירי החיוב: סמן במשטפת המאמיה

4000 ש"ח

לחיוב בתאריך:

20 לחודש 30 לחודש

"שופר" ארגון להפצת יתדות מתחייב בזאת שלא למשוך מעבר לסכומים המגיעים לו.

חתימת בעל/י החשבון

תשלום 1 4 תשלומים 8 תשלומים 10 תשלומים

תורם נכבד, שים לב הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך 'שופר' עליך לשלוח את הטופס ל'שופר' ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-677779